

К другу-стихотворцу

Михайль Семенко

Пане Вороний! Коли Ви перестанете
вже ходити у вибиваних штанях?
Це дивно, але невже Ви не відчуваєте,
що літом просвіщаєтесь на снях?
І нам (як Вам) осточортіли зорі-очі,
й очі вже давно пора кинути озорювать,
та й панночки до зор вже не такі охочі —
невже Ви відмовляєтесь палкі серця покорювать?
Пане Вороний! Пора вже скинути онучі,
бо вже по містах — хоч яких — все ажур,
і так нудні Ваші гаї та дніпрокручі,
як почуття щирих українських шкур.
Пане Вороний! Я бачу — Ви цього й не відчуваєте,
хрещатикуючи серед літа — ха, ха! — в снях,
але все ж... Невже таки не перестанете
у вибиваних ходити штанях?